

години, дѣто се е срѣщаль съ съгражданитѣ си и на първо мѣсто съ Андонъ Ивановъ. Именно отъ тукъ, слѣдъ като придобилъ знания изъ пжтуването си по Европа, дѣто „се усвѣршенствуваль“ (II, 83) той рѣшава да се върне въ Сливенъ и застане начело на нова, епохална дѣйность. Въ Сливенъ пристигналъ на 26 окт. 1825 год. Съгражданитѣ му го посрѣщнали съ голѣмъ ентузиазмъ.

Въоръженъ съ енергия, знания и пламенно желание да види новъ животъ у своя народъ, той е билъ радостъта на тия, които сж искали да чуютъ нѣщо за „Българското“. Гражданитѣ сж хранѣли голѣми надежди въ него, но останалитѣ сливенски грѣкомани се подигравали на всичко това. Това самъ Селимински изповѣдва.

Въ продължение на единъ мѣсець той влиза въ течението на общественитѣ работи въ града и намира, че „сливенци, въпрѣки здравината, пѣргавината, работливостъта и остроумието си“, страдатъ отъ невѣжеството си и отъ това на тукашното духовенство и чорбаджии, които били „развратени по фанариотски“. Обаче българскитѣ свещенници били „тихи, благоразумни и съ патриотически чувства“. Още тогава той изтъква голѣмата умраза между българи и турци въ Сливенъ. Българитѣ се дѣлѣли на „благородни“ (грѣкомани) и „неблагородни“ (турлаци). Първитѣ имали въ ржцѣтѣ си общественитѣ работи, а вторитѣ — търговията и занаятитѣ. „Послѣднитѣ, пише той, бѣха твърдѣ честни, трудолюбиви и скромни граждани. Властитѣ, съ съдѣйствието на фанариотитѣ и на грѣкоманитѣ, обираха народа и поддържаха терора надъ мирнитѣ граждани.

Ето при какви условия Селимински се залавя на работа въ Сливенъ: *да просвѣтява и да се борч.*

Селимински е билъ не само рѣдка личность на врѣмето си, но и „чудо“ за тия, които го познавали. Идеитѣ му прѣди 90 години правятъ честь и на най-модернитѣ демократи.

За личното си битие въ Сливенъ, Селимински съвсѣмъ малко пише и то главно отъ скромность. Нѣкои интересни пасажи отъ него ще характеризиратъ още по-добрѣ личността на Селимински и неговитѣ нови идеи прѣзъ очилата на съгражданитѣ му.

По-ученъ и по-интелигентенъ мжжъ отъ Селимински тогава въ Сливенъ е нѣмало. Той скоро става трънь въ очитѣ на останалитѣ „грѣцки“ учители и на самитѣ грѣкомани. Най-вече го намразяватъ чорбаджиитѣ и прѣдъ всички тѣхъ той минавалъ за „безбожникъ“. Веднажъ, заедно съ младежи отъ неговия кржгъ, той е гулялъ въ Селището прѣзъ великденскитѣ пости, а при това ялъ и „килички“ — нѣщо, което ужасило бабитѣ. Втурването му въ общественитѣ работи, въ които той е критикувалъ дѣлата на чор-